

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: T. Z.
bytem P. B. K. 1801, H.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. KUOK 70899/2016, ve věci
přestupku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále „městský úřad“) ze dne 6. 4. 2016, č. j. MU/06817/2016/OSČaŽÚ-PVD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 10. 11. 2015 v 9.11 h na silnici II. třídy č. 437 v obci Dolní Újezd – Skoky poblíž domu č. 34, kde je zákonnou úpravou povolena nejvyšší rychlost jízdy v obci 50 km/h, jako řidič silničního motorového vozidla Volkswagen, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 11 km/h, když vozidlu byla rychloměrem Ramer 7CCD naměřena rychlost jízdy 64 km/h, při zvažení možné odchylky rychloměru ve výši ± 3 km/h mu tedy byla naměřena minimálně rychlost jízdy 61 km/h. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.
2. Napadeným rozhodnutím byl text „v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu“ nahrazen textem „podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016“. Ve zbytku bylo rozhodnutí městského úřadu potvrzeno.
3. **V žalobě** žalobce namítal, že nebylo správně ustaveno měřicí vozidlo. Rychloměr byl užit v rozporu s návodem k obsluze, protože měřicí vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. K prokázání žalobce navrhoval provést důkaz návodem k obsluze a vyjádřením výrobce rychloměru. K tomu žalovaný v odvolacím řízení pouze konstatoval, že toto tvrzení žalobce je nevěrohodné, což usoudil z toho, že zmocněnkyně žalobce toto tvrzení užila též v jiné právní věci. Skutečnost, že asi 1/3 až 1/2 měření je prováděna s nesprávně ustaveným vozidlem, je obecně známá a referována též tiskem. Žalobce navrhoval tuto skutečnost potvrdit svědecky. Žalovaný neodůvodnil, z jakého důvodu neprovede žalobcem navržený důkaz, který byl relevantní k jeho tvrzení, disponoval vypovídací potencí a nebyl nadbytečný. Proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. V projednávané věci existovaly též další okolnosti, které svědčily závěru, že měření bylo provedeno nesprávně. Zejména neodpovídala pozice vozidla na snímku, kdy podle návodu k obsluze mělo být měřicí vozidlo na snímku v levé spodní části, což konstatoval též žalovaný, avšak vozidlo bylo v pravé horní části. Žalovaný pouze uvedl, že návod k obsluze nelze brát dogmaticky, a že uvedená vada měření nijak nevadí či nesvědčí o jeho nesprávnosti. Podle žalobce byl však návod k obsluze porušen a výsledný snímek není v souladu s návodem. Žalovaný měl provádět další dokazování. Podle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že měřicí zařízení bylo ustaveno rovnoběžně k vozovce. K tvrzení žalobce, že v případě, že je vozidlo ustaveno šikmo k vozovce, dochází ke

zkreslení měření, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení není pravdivé, protože z hlediska fyzikálních zákonů nemůže v takovém případě být naměřena rychlost vyšší než skutečná, ale musí být nižší. Podle žalobce je takové tvrzení žalovaného nepřezkoumatelné. Není jasné, který fyzikální zákon má žalovaný na mysli a toto tvrzení žalovaného je účelové. Pokud žalovaný tvrdí, že pro zachování návodu k obsluze postačí, že se změřené vozidlo nachází v považované části snímku pouze svým levým zadním kolem, pak by měl své tvrzení opřít o skutečný důkaz a nejen o domněnky či blíže nespecifikované skutečnosti známé z úřední činnosti žalovaného, které nikdo jiný nezná a nelze je nikde jinde zjistit.

4. Dále žalobce namítal porušení práva na obhajobu. Městský úřad stanovil žalobci nepřiměřeně krátkou lhůtu na vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, které žalobci na jeho žádost neposkytl. Žalobce žádal o odročení ústního jednání z důvodu posledního termínu zkoušky zmocněnkyně, která tuto zkoušku doložila i přiložením zápisu studentky na termín zkoušky. Šlo o první omluvu z ústního jednání, která má být dle judikatury Nejvyššího správního soudu posuzována benevolentněji. Omluva byla i včasná, neboť ihned po stanovení termínu zkoušky zmocněnkyně zaslala omluvu z ústního jednání městskému úřadu. Ten však omluvu neakceptoval a provedl ústní jednání bez přítomnosti žalobce či jeho zmocněnkyně. Neexistovaly žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zamítnutí návrhu na změnu termínu ústního jednání. Městský úřad prováděl dokazování toliko listinnými důkazy, na nařízené jednání nebyli předvoláni žádní svědci, ani městský úřad netížil nedostatek času před prekluzí. Zmocněnkyně žalobce oprávněně úřední osobě před odesláním písemné omluvy telefonovala a navrhovala změnu ústního jednání na kterýkoliv jiný den, a to i v termínu dřívejším. Ve spise absentuje o takovém telefonátu záznam, a proto žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení provést před soudem důkaz svědeckou výpovědí zástupkyně ve správním řízení Š. Š. a oprávněně úřední osoby E. V.. Městský úřad měl o neakceptaci omluvy žalobce vyrozumět. Žalobce v omluvě žádal o zaslání protokolu o ústním jednání, aby se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Následně městský úřad stanovil desetidenní lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Přílohou tohoto usnesení požadovaný protokol nebyl. Městský úřad namísto odpovědi na žádost vydal rozhodnutí. Tím byl porušen § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) a vstřícnost k dotčeným osobám. Městský úřad nepostupoval v souladu s principem dobré správy. Protokol zaslal městský úřad žalobci až spolu s rozhodnutím. Vydání rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé.
5. Dále žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedena přesná forma zavinění a tím byl porušen § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“). Upřesnění formy zavinění není uvedeno ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

6. Konečně žalobce namítal, že v době spáchání údajného přestupku vozidlo neřídil, řídil ho jeho kolega, který si s žalobcem vyměnil za obcí Skoky místo řidiče. Žalovaný považoval toto tvrzení za zcela nevěrohodné, neboť zmocněnkyně žalobce toto tvrzení užívá i v jiném případě a jde o procesní taktiku. Žalobce si nechával toto sdělení až do odvolání. Žalobce v žalobě namítal, že jde o tvrzení účastníka řízení a nikoliv zmocněnkyně. Žalobce se nemohl před vydáním rozhodnutí k věci vyjádřit, neboť mu to nebylo nekorektním postupem městského úřadu umožněno. Žalovaný tvrdil, že vzhledem k neuvedení bližších údajů o údajném řidiči nebyl schopen tvrzení o záměně řidičů relevantně posoudit, potvrdit či vyvrátit výsledkem konkrétní osoby. Podle žalobce, pokud chyběla žalovanému nějaká informace, nebo ji žalobce opomenul poskytnout, měl žalovaný povinnost vyzvat žalobce k doplnění informací o řidiči. Mohl také vyslechnout samotného žalobce. Žalobce poukázal na zásadu oficiality, a pokud se správní orgány dozvěděly, že přestupku se mohla dopustit jiná osoba, měli věc řádně prošetřit. Žalovaný vycházel pouze z úředního záznamu policisty J., dle kterého v době zastavení vozidla seděl žalobce jako řidič ve vozidle sám. Podle žalobce úřední záznam nemůže být brán jako postačující důkaz, ale pouze jako podklad rozhodnutí, a nesmí být použit jako jediný důkazní prostředek.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami. S těmi se žalovaný řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal a na svých závěrech tam vyslovených nadále setrval. Nad rámec vyjádření žalovaný poukázal na skutečnost, že právní zástupce žalobce totožné námitky uplatňuje ve všech případech, kde je předmětem řízení překročení rychlosti vozidla.
8. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 7. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
9. Ze **správního spisu** městského úřadu soud zjistil ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2015, že po zjištění přestupku bylo vozidlo žalobce zastaveno hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Přerov, a protože žalobce s přestupkem nesouhlasil, bylo sepsáno oznámení o dopravním přestupku.
10. Ze záznamu o přestupku ze dne 10. 11. 2015, automaticky pořízeného rychloměrem, vyplývá, že měřicí vozidlo stálo a naměřená rychlost vozidla RZ X byla 64 km/h. Na snímku je vozidlo žalobce uvedeno přibližně ve středu obrázku a mezi rychloměrem a vozidlem nejsou žádné překážky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

11. Z ověřovacího listu ze dne 7. 7. 2015, platného do 6. 7. 2016, vyplývá, že proběhla zkouška a že silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, čili je ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.
12. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 11. 2015 změřil policista P. L. předmětné vozidlo, které jelo daným úsekem rychlostí 64 km/h, nahlásil jej kolegům na likvidační stanoviště, kde bylo předepsaným způsobem zastaveno. Přestupek byl spolehlivě zjištěn, vozidlo od doby změření až po zastavení bylo ve vizuálním kontaktu s policisty, nikde nezastavilo a ani podobné či totožné vozidlo daným úsekem v danou dobu nejelo.
13. Úřední záznam Policie ČR ze dne 10. 11. 2015 sepsal policista M. J., který se dvěma kolegy zastavoval vozidla u autobusové zastávky u osady Mokř. Předmětné vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno a po celou dobu od vyjetí z obce Skoky po jeho zastavení ho měli policisté ve vizuálním kontaktu. Ve stejnou dobu zde nejelo stejné nebo podobné vozidlo, dotyčné vozidlo po celou dobu nikde nezastavilo, ani nezměnilo směr jízdy a řidič vozidla v něm v době zastavení seděl sám. Tento řidič byl ztotožněn jako žalobce z předložených dokladů. Podle úředního záznamu nedošlo k výměně řidičů.
14. Součástí správního spisu jsou mapové podklady k přestupku, a to včetně fotografií ze stránky Google maps, Street view (uliční pohled), podle kterých jde o rovný přehledný úsek.
15. Poté, co žalobce obdržel předvolání, zaslala jeho zmocněnkyně městskému úřadu žádost o odročení nařízeného jednání na den 14. 3. 2016 z důvodu, že má v tuto dobu poslední termín zkoušky, což doložila zápisem k opravné zkoušce s poznámkou: „upozornění: poslední termín“. Zmocněnkyně požádala o zaslání protokolu z jednání.
16. Dne 14. 3. 2016 proběhlo jednání o přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnkyně. Dokazování bylo provedeno oznámeními o přestupku, záznamem o přestupku, úředními záznamy policistů, mapovým podkladem citovanými výše a dále výpisem z evidenční karty žalobce.
17. Usnesením ze dne 21. 3. 2016 městský úřad určil žalobci 10 dnů od doručení usnesení k tomu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, upřesnil navrhované důkazy nebo učinil jiné návrhy v přestupkové věci.
18. Podáním doručeným městskému úřadu dne 29. 3. 2016 požádala zmocněnkyně žalobce o zaslání protokolu o jednání a fotografií z výstupu měření prováděného rychloměrem na

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

základě zákona o svobodném přístupu k informacím a odvolala se proti usnesení o určení desetidenní lhůty.

19. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2016 byl žalobce uznán vinným ze shora citovaného přestupku. Městský úřad popsal provedené důkazy a považoval za prokázané oznámením o přestupku a záznamem o přestupku spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše. Podle městského úřadu fotografie z rychloměru zobrazuje všechny rozhodné identifikační údaje spojené s radarovým měřením a zobrazuje silniční vozidlo na odjezdu. Vozidlo se na vozovce nachází jako jediné. Žalobce měl možnost se po spáchání přestupku seznámit s oznámením přestupku a vyjádřit se k němu, stejně jako k záznamu o přestupku. Záměna řidiče změřeného vozidla s jiným řidičem byla podle městského úřadu listinnými důkazy jednoznačně vyloučena. Silniční radarový rychloměr splňoval všechny zákonné podmínky požadované pro jeho používání, což bylo řádně dokladováno ověřovacím listem. O způsobilosti rychloměru a přesnosti výsledků měření městský úřad nepochyboval, protože měření bylo provedeno osobami k tomu odborně způsobilými při výkonu svého povolání. Možná odchylka při měření ± 3 km/h byla městským úřadem v případě žalobce zohledněna. Mapové podklady dokladují, že k protiprávnímu jednání došlo na rovném a přehledném úseku citované pozemní komunikace, a to v úseku mezi vodorovnými dopravními značkami V7 „Přechod pro chodce“ doplněnými svislými informativními dopravními značkami IP6 „Přechod pro chodce“, kde je dovolena nejvyšší rychlost v obci 50 km/h. Panoramatický snímek pořízený správním orgánem a zobrazující scénérii z místa postavení měřiče rychlosti ve směru jízdy na obec Dolní Újezd – Staměřice ukazuje shodu krajiny zde zobrazené s krajinou zachycenou na stěžejním listinném důkazu – záznamu o přestupku. Panoramatické snímky dokladují, že mezi jednotlivými stanovišti se nenachází místo, které by oběma hlídkám současně bylo nedozírné. V souvislosti s úředními záznamy policistů je jakákoliv záměna změřeného vozidla s jiným vozidlem, stejně jako záměna řidiče, jednoznačně vyloučena. Žalobce nerealizoval své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to ani přes výzvu. Žalobce se nevyjádřil k přestupku ani do oznámení přestupku sepsaného policií bezprostředně po zjištění přestupku a na místě zastavení změřeného vozidla.
20. V odvolání žalobce namítal nepřiměřenost lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, které nebyly žalobci ani poskytnuty; překvapivost vydání rozhodnutí; to že žalobce kopie požadovaných listin obdržel až po stanovené lhůtě k vyjádření a po vydání meritorního rozhodnutí. Rychloměr byl užít v rozporu s návodem k obsluze, protože policejní vozidlo stálo šikmo ledabyle zaparkované na krajnici vozovky. K tomu žalobce navrhl výpověď svědkyně, která tímto úsekem každé úterý a středy jezdí, a která se ozvala na výzvu na sociální síti Facebook. Dále žalobce namítal nesprávné umístění vozidla na snímku

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

z rychloměru a to, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, protože se vyměnil s kolegou.

21. Napadeným rozhodnutím žalovaný odmítl námitku o výměně řidičů, protože skutkové tvrzení je zcela nevěrohodné. Zmocněnkyně používá tuto taktiku jen s mírnou obměnou opakovaně, a to až v odvolacím řízení. Žalovaný uvedl příkladmo spisovou značku odkazované věci. Tvrzení žalobce je vyvráceno úředním záznamem policisty J., podle kterého v době zastavení ve vozidle seděl žalobce jako řidič sám. Žalovaný upozornil na skutečnosti dostatečně známé z jeho úřední činnosti, jakož i místní znalosti, podle kterých ke kontrole dodržování nejvyšší dovolené rychlosti Policií České republiky v části obce Skoky obce Dolní Újezd dochází pravidelně, přičemž v takovém případě (při měření ve směru jízdy na Olomouc) dochází k zastavování vozidel na nejbližší autobusové zastávce ihned za koncem obce vyznačeném příslušnou dopravní značkou, shodně jako je tomu v daném případě v předložených úředních záznamech přiložených policisty k oznámení přestupku. Mezi místem měření a likvidačním stanovištěm se jedná o rovný a přehledný úsek, který umožňuje členům hlídky mít vozidla neustále v dohledu. To je zřejmé i z podkladů založených do spisu městským úřadem. Proto posoudil žalovaný tvrzení o údajné přítomnosti další osoby ve vozidle jako nevěrohodné.
22. K námitce porušení práva na obhajobu žalovaný uvedl, že žalobce byl seznámen s obviněním dne 15. 2. 2016, kdy si převzal oznámení o zahájení řízení. Ústní jednání se konalo téměř s měsíčním odstupem dne 14. 3. 2016. Žalobce měl dostatečný až nadstandardní časový prostor nejen k přípravě na jednání, ale též k výběru zmocněnkyně. Městský úřad nad rámec nutného vyhověl žádosti zmocněnkyně a žalobci dal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v samostatném a dodatečném termínu, což bylo jednoznačně ve prospěch žalobce a nikoliv na újmu jeho procesním právům. Podle konstantní judikatury totiž projednání věci podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v sobě zahrnuje i konečné rozhodnutí o věci jako takové, takže bylo možné o přestupku po jeho projednání v nepřítomnosti žalobce rozhodnout. Lhůta 10 dnů od doručení usnesení, která byla stanovena, je dostatečná pro jakýkoliv úkon v řízení, takže ji nelze označit za nepřiměřeně krátkou. Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí není možné směřovat s právem na nahlížení do spisu nebo s právem na informace, jak to zjevně činí žalobce. Proto jsou bez relevance odkazy na praxi zasílání protokolů o jednání v občanském soudním řízení, jakož i na zásadu vstřícnosti podle § 4 odst. 1 správního řádu. Základní zásady uvedené v § 2 a následujících správního řádu jsou především výkladovou pomůckou, ale samy o sobě jsou zřídka přímo aplikovatelné. Vstřícnost si vykládá žalobce široce, § 4 odst. 1 správního řádu má na mysli spíše vstřícnost oprávněné úřední osoby s dotčenou osobou, netýká se paušálně kteréhokoliv úkonu správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

Nehledě na poněkud problematické uplatnění vstřícnosti v řízení o přestupku, kde mají být uloženy sankce z moci úřední, čemuž se zpravidla účastník řízení aktivně brání.

23. Totéž se týká i překvapivosti rozhodnutí. Sám žalobce v odvolání uznal, že na zaslání kopie protokolu není podle správního řádu právní nárok, protože účastník řízení má možnost kdykoliv se seznámit s úplným spisem formou nahlédnutí do spisu. Poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím se řídí zcela samostatným procesním režimem, který nesouvisí s probíhajícím řízením o přestupku. O legitimním očekávání, že po uplynutí lhůty poskytnuté žalobci k vyjádření k podkladům rozhodnutí bude městský úřad provádět nějaké další úkony nebo nebude anebo nadále bude vyčkávat na vyjádření žalobce, tak nemůže být žádná řeč.
24. K námitce o neplatnosti měření rychlosti žalovaný na základě poznatků z vlastní úřední činnosti uvedl, že je mu znám obsah návodu k obsluze použitého rychloměru i základní technické a fyzikální aspekty měření rychlosti. Tvrzení žalobce, že vozidlo policie stálo na krajnici šikmo k vozovce je nevěrohodné, což vyplývá z šablonovitého a opakovaného použití zmocněnkyní v jiných případech přestupků spáchaných překročením nejvyšší dovolené rychlosti, příklad spisové značky žalovaný uvedl. Podle žalovaného tato námitka nepřináší důvodné pochybnosti, a proto žalovaný zamítl návrhy na doplnění dokazování pro nadbytečnost. Že k nesprávnému postavení služebního vozidla nedošlo, vyplývá ze samotné fotodokumentace vozidla žalobce v záznamu o přestupku. Je pravdou, že podle návodu k obsluze daného typu rychloměru, z něhož pochází obrázek v doplnění odvolání, má být měřené vozidlo zachyceno v levé spodní části snímku. Jenomže tento diagram rozhodně nelze brát přísně dogmaticky, jak činí žalobce, neboť podstatné pro posouzení správnosti měření rychlosti je, v jaké pozici se při měření rychlosti vozidel na odjezdu nachází zadní část (obrys) vozidla. Při rozparcelování snímku na čtvrtiny tak, jak to učinil v doplnění odvolání na straně 6 sám žalobce, je pak zřejmé, že v levé spodní části snímku se nachází i levá spodní část obrysu karosérie vozidla, takže nic nenasvědčuje nesprávnému ustavení služebního vozidla policie, ve kterém byl rychloměr umístěn. Proto správně městský úřad v odůvodnění rozhodnutí na straně 3 uvedl, že správnost měření je dokladována správnou pozicí měřeného vozidla na snímku. Nicméně i pokud by eventuálně bylo policejní vozidlo natočené svou přední částí šikmo k vozovce, pak z hlediska fyzikálních zákonů nemůže být výsledná změřená rychlost nikdy vyšší než skutečná, neboť rychloměr v takovém případě ukazuje rychlost nižší, což je ve prospěch pachatele přestupku.

25. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

26. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 10. 11. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 15. 7. 2016.
27. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
28. Námitka, že **nebylo správně ustaveno měřicí vozidlo**, je nedůvodná. Soud se ztotožnil v této otázce se skutkovými zjištěními a závěry a potažmo právními závěry správních orgánů.
29. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 11. 2015 se podává, že rychloměr byl zabudovaný ve vozidle Policie ČR, které bylo zaparkováno u domu č. p. 34 v obci Dolní Újezd – Skoky. Tento záznam sepsal P. L..
30. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 11. 2015, sepsaného M. J., se podává, že měřicí zařízení bylo umístěno na hlavní silnici před domem č. p. 34 v obci Dolní Újezd – Skoky.
31. Z fotografie v záznamu o přestupku, automaticky pořízeného rychloměrem, vyplývá, že jde o rovný a přehledný úsek široké ulice, vozidlo není zachyceno ze svahu, z výšky apod., ale z roviny. Z uličních pohledů v mapách vytištěných městským úřadem je vidět, že předmětná pozemní komunikace má dva jízdní pruhy, dále nadstandardně široký odstavňový pruh na každé straně a jde o rovinu. Nájezdy k domům jsou také v rovině s vozovkou.
32. Uvedenými důkazy a podklady, provedenými jako důkazy u jednání dne 14. 3. 2016, bylo postaveno najisto, že v daném místě šlo o zcela rovný úsek, jak v místě pozemní komunikace, tak v místě navazujících odstavňových pásů a nájezdů k domům. Je tedy vyloučeno, aby vozidlo Policie ČR se zabudovaným rychloměrem stálo šikmo k vozovce a nikoli v rovině se změřeným vozidlem. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí o šikmém místě měření byl nadbytečný, protože skutkový stav byl již zjištěn dostatečně. Městský úřad toto vše popsal a ke správnosti měření se ve svém rozhodnutí podrobně vyjádřil. Poukázal na to, že objektivita měření vyplývá z toho, že ho prováděly proškolené osoby, které prováděly měření při výkonu svého povolání. Silniční radarový rychloměr měl platné ověření. To soud prověřil. Toto tvrzení odpovídalo obsahu správního spisu a obsahu ověřovacího listu, který měl totožné označení jako rychloměr uvedený v záznamu o přestupku (výrobní číslo). Shodné označení rychloměru bylo uvedeno i v úředním záznamu ze dne 10. 11. 2015 a oznámeních

přestupku. Městský úřad popsal i fotografie, které šikmou plochu pod měřicím vozidlem vylučovaly. Rovněž s tímto odůvodněním se soud ztotožnil.

33. Žalovaný posoudil tvrzení o šikmém ustavení rychloměru jako nevěrohodné z důvodu, že jej zmocněnkyně užívá v odvoláních pravidelně. Správně však žalovaný měl, pokud se neztotožnil s městským úřadem a nechtěl již nic dodat, vyhodnotit provedené důkazy a podklady rozhodnutí a uvést, z kterého důkazu vyvodil která skutková zjištění a jaký z toho vyvodil skutkový a poté právní závěr. I přes deklarovanou „nevěrohodnost skutkového tvrzení“ žalobce však žalovaný správně odkázal na fotodokumentaci a na to, že v levé dolní části snímku se nachází i levá spodní část karoserie vozidla, takže nic nenasvědčuje nesprávnému umístění měřicího vozidla.
34. Námitku žalobce, že na snímku musí být vozidlo v levé dolní části, ale bylo v pravé horní části, žalovaný shledal jako nedůvodnou, protože na snímku z rychloměru je zachycena i levá spodní část karoserie vozidla. S tím se soud po pečlivém prohlédnutí snímku z rychloměru ztotožnil. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).
35. Žalovaný dále správně uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, námitky nevzbudily pochybnosti a navržené důkazy jsou nadbytečné. S tím se ztotožňuje i soud. Navíc ještě žalovaný uvedl, že je mu znám z úřední činnosti obsah návodu k obsluze i základní technické a fyzikální parametry měření rychlosti. Aby mohl žalovaný takovou argumentaci užít v souladu s obvyklými procesními pravidly a judikaturou, musel by odkázat na konkrétní věc a její spisovou značku. To však neučinil. Tato dílčí vada však vzhledem k uvedenému nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
36. Pokud žalovaný taktéž odkazuje na návod k obsluze předmětného rychloměru, který však obsahem správního spisu není a nebyl jím žádný důkaz proveden, nelze takový argument použít. Avšak vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, jak bylo odůvodněno výše, nemá tato vada odůvodnění vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

37. Správně žalovaný poukázal na místní znalost (o přehlednosti úseku a stanovišti hlídky Policie ČR), jejíž možné užití správními orgány deklaroval ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 88/2016 – 39, i Nejvyšší správní soud, který uvedl, že *krajský soud uvádí, na základě čeho dospěl k takovému závěru, neboť uvedl, že je mu dané místo dobře známo na základě znalostí místních poměrů. Krajský soud má své sídlo v Hradci Králové, je proto zřejmé, že mu zjevně může být známo, jaké dominanty se na ulici Pražské v městě, v němž sídlí, nacházejí, a to ve stejném rozsahu jako např. obyvatelům tohoto města. Z uvedeného pohledu se proto jedná o obecně známou skutečnost, kterou je třeba rozumět takovou skutečnost, která je známa širšímu okruhu osob. Tvrdí-li pak stěžovatel, že on sám nedisponuje danou místní znalostí, jde o tvrzení nevěrohodné a zjevně účelové již s ohledem na skutečnost, že jako adresu svého bydliště uvádí Hradec Králové (viz záhlaví tohoto rozsudku).* Tutéž argumentaci lze uplatnit i v posuzovaném případě.
38. Nedůvodná je námitka o **výměně řidičů**. Skutkovým zjištěním a skutkovým závěrům správních orgánů, týkajícím se řidiče vozidla, nelze nic vytknout. V daném případě šlo o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kterou hlídka Policie ČR zjistila poblíž místa spáchání, a na jiném blízkém místě předmětné vozidlo další policisté zastavili. Policistovi M. J. byly řidičem předloženy doklady na jméno žalobce. Žalobce, resp. jeho zmocněnkyně, ve správním řízení v odvolání tvrdila, že vozidlo neřídil žalobce, ale jeho kolega. Žalobce však již nevysvětlil, proč toto tvrzení neuvedl ani policistům při zastavení, ani správnímu orgánu poté, co mu bylo do vlastních rukou dne 15. 2. 2016 doručeno oznámení o zahájení řízení s předvoláním. Naopak, udělil plnou moc studentce Š. Š., která pouze žádala o odročení nařízeného jednání. Žalobce nenamítal, že by se za něj někdo vydával, že mu byly doklady odcizeny anebo že by ve vozidle neseděl. Tvrdil v odvolání, že si jen vyměnil místo se spolujezdcem. Za takové situace se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, že tvrzení žalobce je nevěrohodné a že bylo prokázáno, že vozidlo řídil žalobce. Z uličních pohledů z map vytištěných městským úřadem je zjevné, že jde o rovný a zcela přehledný úsek pozemní komunikace. Policisté měli mezi změřením a zastavením vozidlo v dohledu a výměna tak nebyla možná, aniž by si toho všimli. Podle úředního záznamu policisty P. L. bylo vozidlo od změření do zastavení ve vizuálním kontaktu policistů a žádné totožné nebo podobné vozidlo daným úsekem v danou dobu nejelo.
39. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo neprovedení výsledku policistů v souzené věci. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznesl žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo čj. 2 As 121/2011 – 90).

40. Neopodstatněná je námitka **porušení práva na obhajobu**. Soud se neztotožňuje s posouzením lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí jako nepřiměřené. Přestupek byl projednán u ústního jednání dne 14. 3. 2016 v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupkyně. Až dne 21. 3. 2016 zaslal městský úřad zmocněnkyni výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí. A teprve až dne 6. 4. 2016 vydal městský úřad rozhodnutí ve věci. Soud považuje dobu od 14. 3. 2016 do 6. 4. 2016 za zcela dostatečnou a přiměřenou k tomu, aby se žalobce mohl k posuzované věci vyjádřit. Doba 22 dnů s ohledem na projednávaný přestupek je dostatečně dlouhá.
41. Pokud zmocněnkyně žalobce měla poslední termín zkoušky, mohl se žalobce dostavit k jednání sám či si zvolit jiného zástupce. Soud neshledal v případě rozhodnutí městského úřadu o projednání věci dne 14. 3. 2016 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnkyně jako nezákonné.
42. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*
43. Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitěho právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán dne 14. 3. 2016 projednávat. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.*).

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.

44. V souzené věci žalobce, resp. jeho zmocněnkyně relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedla. Je na žalobci, jak komunikuje se svým zástupcem a jakého zástupce si zvolí, jak mu důvěřuje. V případě, že zmocněnkyně žalobce postavila svůj zájem nad zájem žalobce na osobní účasti u projednání přestupku, je to výrazem vztahu žalobce a zmocněnkyně a její „odborné péče“ coby „obecné zmocněnkyně“ při zastupování. Je pravdou, že na rozdíl od soudního řádu správního (§ 35 odst. 6 s. ř. s.) nemůže správní orgán vyloučit zmocněnce ze zastupování, pokud tak činí opakovaně a není advokátem nebo jinou osobou, oprávněnou k opakovanému zastupování. Avšak podle § 33 odst. 3 správního řádu si mohli žalobce a zmocněnkyně v plné moci uvést, že zmocněnkyně se může nechat dále zastoupit jinou osobou. To podle plné moci ze dne 16. 2. 2016 také učinili. Je pak otázkou, proč zmocněnkyně neudělila tzv. substituční plnou moc třetí osobě a neprofesionálně a nelegitimně spoléhala na to, že jednání se konat nebude. Při takovém jejím postupu nešlo o odbornou péči. Stejně neodborně a neprofesionálně postupovala zmocněnkyně, když požádala o zaslání protokolu o ústním jednání podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že osoby obviněné z přestupku zastupuje často, měla vědět, že účinným využitím procesních práv žalobce je pouze osobní nahlédnutí do správního spisu (jí samotnou nebo jí zmocněnou osobou) a pořízení kopie protokolu. Vzhledem k neexistenci koncentrace řízení soud shledal jako dostatečné, že protokol byl zaslán městským úřadem žalobci společně s rozhodnutím ve věci samé. O telefonátu zmocněnkyně není ve správním spise žádný záznam. Pokud zmocněnkyně učinila podání nekvalifikovanou formou a nedoplnila ho v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu, neměl městský úřad povinnost k němu přihlížet. Proto považoval soud za nadbytečné provádět důkazy výsledkem zmocněnkyně a oprávněné úřední osoby. Soud neshledal v postupu městského úřadu ani žalovaného porušení § 4 odst. 1 správního řádu ani jiné vady, které by v daném případě měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
45. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro **absenci bodového postihu** ve výroku, je nedůvodná.
46. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.
47. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.

48. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.
49. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
50. Jak soud uvedl k jednotlivým námitkám, provádění dalších důkazů považoval za nadbytečné, protože skutkový stav v projednávané věci byl dostatečně prokázán a námitky vznesené žalobcem nevzbudily takové pochybnosti, aby bylo třeba v dokazování pokračovat.
51. Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. 10. 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně